

ΘΕΑΤΡΟΝ

Θέατρον Συντάγματος: Ὁ «Κλέπτης» δράμα εἰς πράξεις τρεῖς, τοῦ *Bernstein*, κατὰ μετάφρασιν Π. Καλογερίκου.

ΝΕΑΡΑ παρισινή, ἡ Μαρίς, λατρεύει τὸν ἄνδρα τῆς καὶ θέλει νὰ τοῦ ἀρέσῃ. Τὰ εἰσοδήματα ὁμῶς τοῦ νέου ἀνδρογύνου δὲν ἀρκοῦν διὰ τὰς τουαλέττας τῆς ἐρωτευμένης φιλαρέσκου. Ἡ Μαρίς λοιπόν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός τῆς, γίνεται κλέπτρια. Εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅπου φιλοξενοῦνται, παρῖβιάζει κάθε τόσο ἓνα σαρτάρι, εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τῆς φίλης τῆς, καὶ ὑπεξαίρει, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἕως εἴκοσι χιλιάδες φράγκα. Μὲ αὐτὰ πληροῦναι τὰ ὠραῖα καπέλλα καὶ τὰ ὠραῖα φουστάνια, τὰ ὅποια τρελλαίνουν τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τῆς τὸν κρατῶν πιστόν.

Ἡ κλοπὴ ἀνακαλύπτεται. Μερικαὶ συμπτώσεις κάμνουν νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὁ Φερνάνδος, ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, ἓνας νέος δεκαεννέα ἐτῶν, ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ τὴν Μαρίς. Ἐκείνη, φυσικὰ, ἀποκρούει τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' εἰς τὴν κρίσιμον στιγμὴν δὲν διστάζει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς καλοτυχίας καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Φερνάνδον μίαν θυσίαν: Νὰ προσποιηθῇ ὅτι ὁ ἔνοχος εἶνε αὐτός. Ὁ νέος τὸ κάμνει μὲ ὄλην τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ ἐρωτευμένου, καὶ ἡ ὁμολογία του

πίπτει ὡς κεραυνὸς κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ δυστυχισμένου πατρός του. Ὁ υἱὸς τοῦ κλέπτης!.. Ἡ γυναῖκί του, ἡ φίλη του, δὲν ἤξεύρουσαν πῶς νὰ τὸν παρηγορήσουσαν. Ἡ Μαρίς σιωπᾷ...

Ἄλλὰ τὴν ἰδίαν νύκτα, ὅταν μένη μόνη μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, ἐξαναγκάζεται νὰ ὁμιλήσῃ Μέσα εἰς τὸ πορτοφύλι τῆς, τυχαίως, ὁ ἄνδρας τῆς ἀνακαλύπτει ἕξ χιλιάδες φράγκα. Τὴν ἐρωτᾷ ἐπιμόνως ποῦ ἦρε τόσο ποσόν, καὶ ἐκείνη ὁμολογεῖ ὅτι εἶνε ἡ κλέπτρια. Ἐξάλλος ὁ ἄνδρας τῆς θέλει νὰ τρέξῃ, νὰ εὕρῃ τὸν Φερνάνδον, νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς αὐτοθυσίας του, νὰποκαλύψῃ τὰ πάντα. Ἄλλ' ἡ Μαρίς τὸν ἀπειλεῖ ὅτι ἂν τὸ κάμῃ, θὰ πῆσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καὶ τὸν κρατεῖ ἐκεῖ διὰ τῆς βίας...

Δὲν θὰ ὁμιλήσῃ κανεὶς τὰ πράγματα θὰ βαδίσουν τὸν δρόμον των. Διὰ νὰ σωφρονίσῃ τὸν κλέπτην, ὁ πατέρας του τὸν ἐξορίζει εἰς τὴν Ἀμερικὴν Ὁ Φερνάνδος ὑποχρεοῦται νὰναχωρήσῃ ἀμέσως. Καὶ τὸ πρωτὸ τῆς τρομερᾶς συζυγικῆς νυκτός, ἀκολοθηθεὶ ἡ σκηνὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Κλαίει ὁ Φερνάνδος, κλαίει ὁ πατέρας του, ἡ μητριὰ του, ὅλοι... Ἡ Μαρίς δὲν ἀντέχει περισσότερον. Καὶ ξεφωνίζει τὴν ἐνοχὴν τῆς ἐνώπιον ὅλων. Ἐτελείωσε! Τώρα, ἀντὶ τοῦ Φερνάνδου, θάναχωρήσουσαν διὰ τὴν Ἀμερικὴν οἱ νεαροὶ σύζυγοι...

Ἄν ἐξαίρεση κανεὶς τὸν ἔρωτα τοῦ Φερνάνδου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀληθινός, καὶ κάπως τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου, ὅλα τὰ ἄλλα, εἰς τὸ δράμα αὐτό, κατὰ βάθος εἶνε ψευδῆ καὶ συνθηματικά. Ἡ σοβαρότης του εἶνε ἐπίπλαστος. Ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους ὅτι κάτι μέγα βλέπουν, ἐνῶ τρόντι δὲν βλέπουν τίποτε. Ἄλλ' ἡ ἀπάτη αὐτὴ ἴσα-ἴσα τὸ κάμνει ἔργον. Διότι χρειάζεται μεγάλη τέχνη διὰ νὰ λησμονῇ ὁ θεατὴς τὴν ἀπιθανότητα τῆς βάσεως, τοῦ θεμελιώδους ἐπεισοδίου, τῶν περισσοτέρων χαρακτήρων, καὶ νὰ μὴ βλέπῃ παρὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν καταπληκτικὴν τρόντι ἀλήθειαν, μερικῶν λεπτομερειῶν. Τί θαυμασία ἐκείνη σκηνὴ μεταξύ τῶν δύο συζύγων, τὴν νύκτα! Ἄλλὰ ἐν γένει ὁ διάλογος εἶνε τόσο φυσικός, τόσο ψυχολογημένος, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι τὸν ἐπῆρε φωνογράφος. Κάνει μεγάλην ἐντύπωσιν, καὶ δίδει συγκίνησιν καὶ προξενεῖ ἡδονὴν, μολονότι, σημειώσατε, δὲν ἔχει καμμίαν εὐφυολογίαν, κανένα χαριτολόγημα ἢ καλαμποῦρι. Ἐχει μόνον τὴν ἀνωτέραν, τὴν μεγάλην εὐφυίαν τῆς ἀντιγραφῆς ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἤκουαν καὶ νὰ τὸν ἐπρόσεχαν ἰδιαιτέρως οἱ συγγραφεῖς μας, οἱ ὅποιοι διὰ νὰ κάμουν τάχα τοὺς ἥρωάς των νὰ ὁμιλοῦν ὠραῖα, τοὺς κάμουν νὰ ὁμιλοῦν ἀφύσικα! Ἡ φυσικότης εἶνε ἡ μεγαλύτερα ὠραιότης. Καὶ αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ θαυματουργήσῃ ἀκόμη καὶ εἰς ἓνα δράμα, τοῦ ὁποῖου τὸ βάθος δὲν εἶνε ἀληθινόν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ εἶδος ἀπαιτεῖ καὶ ἐξόχως φυσικὴν ἀπόδοσιν. Εἰς τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου — ἕως τώρα ἀριθμεῖ δέκα παραστάσεις, — συνετέλεσε τουλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ ὠραῖα μετάφρασις τοῦ κ. Καλογερίκου, ἡ θαυμασιῶς ρεαλιστικὴ ὑπόκρισις τοῦ κ. Βονασέρα, καὶ προσπάντων ἡ Δις Μαρίκα Κοτοπούλη, ἡ ὅποια ὡς Μαρίς ἦτο κάτι τι τέλειον.